

τριῶ χρόνων (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Ἐγώ, ἂν πάω, γιὰ σένα θὰ πάω, γιέ μ', κι ἂν ἀπομείνω, γιὰ σένα θ' ἀπομείνω, γιόκα μ', γιὰ νὰ μὴν κρυώσης Α. Παπαδιαμάντ., Χριστουγενν. διηγ., 85 || Παροιμ.

ἽΟταν κοιμᾷτ' ὁ γιόκας μας, ψωμί δὲ μᾶς γυρεύει (εἰρων., ἐπὶ παίδων, οἱ ὅποιοι παύουν ν' ἀτακτοῦν μόνον ὅταν δὲν δύνανται νὰ πράξουν ἄλλως) πολλὰχ.

Σὶ παντρεῦον, γιόκα μου, κὶ κρῖμα 'ς τὰ κουφέτα (ἐπὶ οἰκονομικῆς θυσίας, ἀνυχκίας μὲν, ἀλλ' ἐλάχιστα ἐπωφελοῦς) Θεσσ. κ.ά. || Ἰσμ.

— Περάτες, δὲ δὸν εἶδετε κ' ἐμένα τὸν ὑγιό μου;

— Εἶδα το δὸν ὑγιόκα σου σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι. Κρήτ.

Εἰς τὸ Τυβάκι τό 'λεγε μιὰ Σφακιανὴ κοπέλα κ' ἔκλαιγε τὸν ὑγιόκα τση κ' ἔκλαιγε τὸν ὑγιό τση αὐτόθ.

Διαβάτες μου, περάτες μου, καλοὶ μου στρατοκόποι, μὴν εἶδατε τὸ γιόκα μου, τὸ γιό μου τὸ λεβέντη; Εὔβ. (Στρόπον.)

ἽΕννοια σου, γιόκα μου, ἔννοια σου, κι ἂς εἶν' ἐμὲ τις χαρὲς σου Εὔβ.

Μετὰ χαρᾶς σου, γιούκα μου, | νὰ βάλω καὶ τήφ-φού-σταμ-μου Ρόδ.

Τσοιμᾶται τ' ἄστρον τῆς αὐγῆς, τσοιμᾶται νιόφ-φεγ-γάριν, τσοιμᾶται ὁ ὑόκας μου εἰς ἄσπρομ-μαξιλ-λάριν (ἐκ βαρυκαλ.) αὐτόθ.

ἽΕσέν, κυρά μου, ὁ γιούκας σου δὲν ἔδει ἀρρωστία, ὁμορφὴν γόρην ἀγαπᾷ, κ' ἐκείνη δὲν δόθ-θέλει αὐτόθ.

Τί ἔχεις, γιούκα μου, καὶ κλαῖς καὶ μοῦ 'ρκες πικραμένο; ἽΙων. (Κρήν.)

Σὰμ βερπατῇ ὁ γιόκας μου, τρίζ-ζουν δὰ καλδιρίμια, τρίζ-ζουν δὴς Πόλης τὰ τζαμιά, τῆς Σμύρνης τὰ γεφύρια Μεγίστ.

ἽΑγιε μου Γιάννη Πρόδρομε καὶ βαπτιστὴ τοῦ γιού μου, μὴν εἶδες τὸν ὑγιόκα μου καὶ τὸν διδάσκαλό σου; (περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸ ἄσμ. τοῦ «θρήνου τῆς Παναγίας») Προπ. (Μαρμαρ.) Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχ.

Γλέπεις ἐκεῖνο τὸ γυμνὸ καὶ τότε ξεμαλλιάρη, ὅπου φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴ ἀγκάθινο στεφάνι;

ἽΕκεῖνος εἶν' ὁ γιούκας σου κ' ἐμένα ὁ δάσκαλός μου (ὁμοίως ἐκ παραλλαγ. ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἄσμ., ἢ ἀπάντησις τοῦ ἐρωτηθέντος Ἰωάννου Προδρόμου) ἽΙων. (Βουρλ.)

Κυρά μου, τὸν ὑγιόκα σου γράμματα νὰ τὸν μάθης, νὰ βαῖνη, νὰ καλοναρχᾷ, νὰ βγαῖνη νὰ διαβάξη (ἀπὸ ἄσμ. καλάνδων) Λῆμν.

Κυρά μου, τὸν ὑγιόκα σου τὸ μοσκαναθρεμμένο τὸν ἔλουσες, τὸν χτένισες καὶ 'ς τὸ σκολεῖο τὸν στέλνεις (ὁμοίως ἐκ καλάνδων) Κυδων.

ἽΑς ποῦμ' κὶ γιὰ τοῦ γιόκα σας κανέ' καλὸ τραγούδι, οὐ Θιὸς νὰ τοῦ βουλυχρουνᾷ κὶ νὰ τοὺν στιριγιώνη

Λῆμν. Συνών. γι ο κ α κ ι, γι ο κ α λ α κ ι, γι ο κ ε λ ι.

β) Θωπευτ., καὶ ἐπὶ μὴ συγγενείας, ὡς προσφώνησις εἰς παῖδας ἢ νέους συνήθως, ἀλλὰ καὶ μεγάλης ἡλικίας, ὑπὸ τῶν γεροντοτέρων σύνθηθ. γ) Εἰρων., ὁ ἄσωτος, ὁ κακὸς υἱὸς Κεφαλλ. κ.ά.

ἽΗ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιόκας καὶ ὡς ἐπών. ἽΑθῆν. Θράκ.

(Φέρ.) Μακεδ. (Καβάλλ. Νιγρίτ.) Πελοπ. (Καλάμ. Τρίπ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Τοῦ Γιόκα τὸ Πυργὶ Πελοπ. (Γύθ.)

γιοκέλι τό, ἐνιαχ. γιουκέλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

ἽΕκ τοῦ οὐσ. γι ο κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ λ ι. Γι ο κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐν' ἄν.: Γιόκα μ' γιουκέλ' μ'!

γιοκλαμᾶς ὁ, Κρήτ. (Νεάπ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)

γιοκλαμᾶς ἽΙμβρ.

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γο κ λ α μ α = ψηλάφησης, ἐξέτασις, ἐπιθεώρησης.

1) ἽΕπὶ ἀστυνομικῆς, δικαστικῆς ἐνεργείας, σωματικῆ ἢ κατ' οἶκον ἔρευνα, ἐπιθεώρησης Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)

2) ἽΑναθεώρησης, ἐπαλήθευσις μετρήσεως, ὑπολογισμοῦ, λογαριασμοῦ ἽΙμβρ. 3) Διαπόμπευσις, διχασμὸς Κρήτ. (Νεάπ.): Τὸν ἤπιασε ὁ δραγάτης κ' ἤκλεφτε πορτοκάλια καὶ τοῦ 'καμε ἓνα γιοκλαμᾶ 'ς τὸ χωριό, ποὺ δὲ λέγεται.

γιοκλαντάρω ἐνιαχ. γιοκλαδάρω Κρήτ.

ἽΕκ τοῦ ρ. γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ρ. λήγοντα εἰς -ά ρ ω.

1) ἽΕρευνᾷ, ἐξετάζω: ἽΙσμ.

Γυρίζει τὸ σκυλλὶ νὰ γιοκλαδάρη, γυρίζει νὰ μετρήσῃ πλήσι' ἀσκέρι, πόσες χιλιάδες σέρνει νὰ κατέχη

Συνών. γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω. 2) Περιφέρομαι, κ ὁ β ω β ὁ λ τ ε ς: Δέ μοῦ λέεις, ἐπαδὰ ἀπόξω ἀπὸ τὸ σπίτι θὰ γιοκλαδάρης; Ποῦ γιοκλαδάρεις;

γιοκλαντίζω ἽΙων. (Βουρλ.) γιοκλαδίζω Θράκ. (Μά-δυτ.) γιοκλατίζω Κύπρ.

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γο κ λ α μ α κ = ψηλαφῶ, ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ.

Γι ο κ λ α ν τ ῖ ζ ω 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: ἽΕγιοκλατίσεν του ὁ ζαπτιές, ἀμ-μὰ 'έν ἡῶρε τίποτε Κύπρ. ἽΗ ἀστυνομία ἐγιοκλατίσεν οὐλ-λον τὸ σπίτιν αὐτόθ. Νὰ γιοκλαντίσης μιὰ ματιά, νὰ δῆς τί κάνουνε ἽΙων. (Βουρλ.) || ἽΙσμ.

Τὸν κόσμον 'πολογιάσαν τον καὶ πκιὸν τὸν γιοκλατίζουν 'ς τὴν φυλακὴν ἐβάλαν τον κ' εὐθὺς τὸν ρωμανίζουν (Ἵπολογιάσαν = κατεδίωξαν, ρωμανίζουν = ἐγκλείουν ἀσφαλίζοντες τὴν θύραν) Κύπρ.

γιολαντίζω Θράκ. (Γάν. Γανόχ.) γιολαδίζω Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) γιολαντίζου Σκυρ. γιολαδίζου Λέσβ. γιολατίζω Μεγίστ. γιολαντῶ Καππ. (Φλογ.) γιολατῶ Καππ. (Φλογ.)

ἽΕκ τοῦ Τουρκ. γο λ λ α μ α κ = στέλλω, ἀποστέλλω.

1) Στέλλω, ἀποστέλλω Καππ. (Φλογ.): Τὸ παιδὶ ἄλλο δὲν τὸ γιολατᾷ 'ς σὰ κιοκλιούχια (τὸ ἀγόρι πιά δὲν τὸ στέλνει στὰ γαλλόπουλλα) Γιολάτ' σεν 'ς σὸ παππᾶ μ' χαρτὶ ἐγῶνα νὰ φύω 'ς σὸ χωριό. 2) ἽΕκδιώκω, φυγαδεύω Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Θράκ. (Γάν. Γανόχ.) Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Μεγίστ.: Μή, Μαρτίνη μου, μὴ μὲ γιολαντίξης, ἐγὼ γιὰ σένα ἦρτα! Γανόχ. Γιουλάά'σι μας οὐλ' σβάρνα, τσ' ἀπονμείναν μονναχοὶ δουν Λέσβ. 3) Προετοιμάζω τὴν ἀναχώρησιν κάποιου Σκυρ.: Θέλου νὰ γιολαντίσου τὸν ἄντρα μου, γιὰτ' θὰ φύῃ σύνανγο (= πολὺ πρωτῆ).

γιολάρισμα τό, ἀμάρτ. γιογλάρισμα Κρήτ. (Σητ.)

ἽΕκ τοῦ ρ. γι ο λ ἄ ρ ω (Ι).

ἽΕπίμονος προτροπὴ, παρακίνησης πρὸς τινὰ νὰ φύγῃ:

